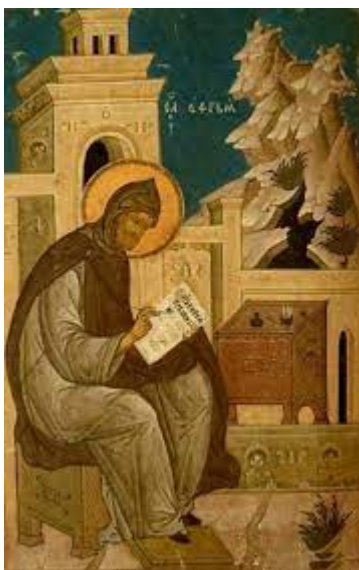

Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

«Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία». Τὴ δύναμη καὶ τὴν ἀξία τῆς προσευχῆς ὑπαινίσσεται ἡ φράση αὐτὴ τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος μέσα ἀπὸ τὴ θαυματουργικὴ θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου παιδιοῦ. Γιὰ τὴν προσευχὴ ὁ σημερινὸς ἑορταζόμενος ὄσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος γράφει ὅτι εἶναι «Θεοῦ τυράννος εὐσεβῆς», δηλαδὴ ἕνας εὐσεβῆς τύραννος τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἡσυχάσει.

Ὁ λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ διδασκαλία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, θεωρεῖ τὴν

προσευχή φυσική έκδήλωση τῆς ψυχῆς, ζωτική ἀνάγκη, ἀλλὰ καὶ ὕψιστο ὄσο καὶ μοναδικὸ προνόμιο τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ αὐτό, γιατί ἡ προσευχή ἔχει τὴ ρίζα τῆς στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ ἀκοῦμε τὸν Θεὸ νὰ λέει μετὰ τὴν πτώση τῶν πρωτοπλάστων «Ἄδὰμ ποῦ εἶ;», Ἄδὰμ ποῦ εἶσαι; Εἶναι ὁ διάλογος τῆς προσευχῆς ποὺ ἐγκαινιάσθηκε τότε καὶ συνεχίζεται μέχρι σήμερα καὶ ὄσο θὰ ὑπάρχει σήμερα στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί τί ἄραγε εἶναι ἡ προσευχή; Εἶναι ἡ συνομιλία καὶ ὁ διάλογος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό. Ἡ περιπετειώδης πορεία τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Θεὸ ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀποξενώθηκε. Ὁ λόγος καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς προσευχῆς εἶναι θέμα βαθὺ καὶ ἀνεξερεύνητο. Εἶναι τόσο γνωστὸ ὄσο καὶ ἄγνωστο, γιατί συνδέεται μὲ αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ μυστήριον τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Στοιχεῖα τῆς προσευχῆς

Σὲ πολλὰ περιπτώσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης διαβάζουμε ὅτι ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἐπιμονή. Ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτοπαράδοση στὴν ἀγάπη του. Σὲ πολλὰ περιστατικὰ τῶν εὐαγγελίων βλέπουμε τὸν Χριστὸ νὰ θέτει παιδαγωγικὰ ἐμπόδια στὴν ἱκανοποίηση τῶν αἰτημάτων τῶν ἀναξιοπαθόντων ἀνθρώπων. Ὅμως γνωρίζει ἡ πίστη νὰ μάχεται μὲ ὄλα καὶ νὰ νικᾷ. Ἡ ἄρνηση τοῦ Κυρίου νὰ θεραπεύσει τὴν ἀσθένεια συνήθως δοκιμάζει τὴν πίστη, θερμαίνει τὴν προσευχή, ἀποδεικνύει τὴν ταπείνωση καί, τελικά, ὁδηγεῖ στὸ θαῦμα καὶ τὴ σωτηρία. Μόνο οἱ δυνατὲς προσευχῆς μὲ θερμὴ πίστη καὶ ἀληθινὴ ἐπιμονὴ σπάζουν ὄλους τοὺς φραγμοὺς καὶ τὰ ἐμπόδια καὶ ἀνοίγουν τὶς πύλες τοῦ οὐρανοῦ. «Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὐρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν· πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται. ἢ τίς ἐστὶν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ;» (Μτ. 7,7-9). Ὁ πιστὸς ἔχει τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεός, στὴν παγγνωσία Του, ξέρει καλὰ τὶς ἀνάγκες καὶ τὰ αἰτήματα τῶν ἀνθρώπων. Δὲν περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς νὰ μάθει τί ζητᾶμε. Ὅμως ἐμεῖς οἱ πιστοὶ ἔχουμε τὴ συναίσθηση ὅτι εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Ἐκεῖνος εἶναι ὁ πατέρας μας. Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ σχέση μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἐμπιστευόμαστε.

Μέσα ἀπὸ τὴν προσευχὴ πέφτουμε στὴν ἀγκαλιά Του καὶ ζητᾶμε νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλείψει τὸ ἔλεος καὶ ἡ χάρις Του, γιατί ὑπάρχουμε καὶ ζοῦμε ἀπὸ Ἐκεῖνον. Γιατί χωρὶς Αὐτὸν τὰ πάντα σκοτεινιάζουν, καταρρέουν καὶ ἐκμηδενίζονται «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Ὁμολογοῦμε μὲ ταπείνωση ὅτι «Σοὶ μόνω ἁμαρτάνομεν ἀλλὰ καὶ Σοὶ μόνω λατρεύομεν». Ἡ προσευχὴ μᾶς συνδέει καὶ μᾶς ἐνώνει μὲ τὸν Θεό. Γίνεται μητέρα κάθε ἀρετῆς ποὺ θωρακίζει τὸν ἑαυτὸ μας μὲ τὴν καλύτερη πανοπλία. Ὅποιος δὲν νιώθει τὴν ἀνάγκη ἀλλὰ καὶ τὴ δύναμη τῆς

προσευχῆς ἐπιβεβαιώνει τὸν λόγο τῆς Ἀποκάλυψης «ὄνομα ἔχει ὅτι ζῆ» (Ἀπ. 3,1), ἀλλὰ ὅμως εἶναι νεκρός. Εἶναι καρδιὰ χωρὶς παλμούς, ψυχὴ χωρὶς πνοή.

Τὸ κενό της σιωπῆς τοῦ Θεοῦ

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν στιγμὲς στὴ ζωὴ μας ποὺ ἀπογοητεύομαστε. Σὲ κάποιες δύσκολες ὥρες σκληρῆς δοκιμασίας ρωτᾶμε τὸν Θεὸ γιατί, καὶ Ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἀπαντᾷ. Ἐμεῖς χτυπᾶμε τὴν πόρτα Του καὶ Ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἀνοίγει. Τὸ κενό τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ μᾶς κλονίζει. Τότε ἂς ἀναρωτηθοῦμε μήπως «αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε» (Ἰακ. 4,9). Μήπως εἶναι ἐσφαλμένος ὁ χρόνος καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς προσευχῆς μας; Ἄραγε αὐτὰ ποὺ ζητᾶμε μᾶς ὠφελοῦν ἢ μᾶς ζημιώνουν;

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὴν ἀπάντηση τὴ γνωρίζει μόνο ὁ Θεός. Κάποτε τὸ ὄχι τοῦ Θεοῦ μᾶς λέει «οὐκ εἰσὶν αἱ βουλαὶ μου ὡσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν» (Ἠσ. 55,8). Τότε ὑπακοῦμε στὸ θέλημά Του καὶ ἀλλάζουμε τὸ δικό μας. Ἀνακατατάσσουμε τὶς προτεραιότητες καὶ τὰ σχέδια τῆς ζωῆς μας. Καὶ τότε ἡ προσευχὴ μᾶς ὠριμάζει καὶ μᾶς ὠφελεῖ περισσότερο. Γι' αὐτὸ ἂς μὴν τὴν ἐγκαταλείψουμε ποτέ. Ἀμήν

Πηγή: agiazoni.gr